

Sygn. akt V KO 8/19

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małkowski

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 maja 2019 r.

w sprawie skazanego **W. M.**

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 14 marca 2019r., sygn. akt V KO 8/19,

o odmowie przyjęcia wniosku W. M.

o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego [...]

z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 5 lutego 2009r., sygn. akt III K [...],

postanowił:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;**
- 2. zwolnić wnioskodawcę od ponoszenia kosztów sądowych postępowania wznowieniowego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt III K [...], W. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny [...] wyrokiem z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał w mocy ww. wyrok Sądu Okręgowego w L..

W dniu 10 maja 2013 r. wpłynął osobisty wniosek W. M. o wznowienie postępowania w ww. sprawie. Wyznaczony skazanemu obrońca z urzędu nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania, a wobec nieuzupełnienia przez skazanego braków formalnych wniosku zarządzeniem z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt V KO 47/14, odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania. Zarządzenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 17 lutego 2015 r.

W. M. złożył w pismach z dnia 29 kwietnia 2013 r., z dnia 22 maja 2013 r., z dnia 15 lipca 2013 r., z dnia 16 grudnia 2013 r., z dnia 5 maja 2014 r., z dnia 1 lipca 2014 r., z dnia 2 lipca 2014 r. oraz z dnia 21 lipca 2014 r. kolejny wniosek o wznowienie postępowania. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał na niewłaściwe zachowanie funkcjonariuszy policji w trakcie śledztwa, składanie fałszywych zeznań przez świadka J. R., brak wystarczającej aktywności jego obrońcy w toku procesu, niewłaściwe zachowanie sędziego orzekającego w sprawie. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt V KO 56/15, odmówił przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności, a postanowienie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem z dnia 30 listopada 2015 r., wydanym również pod sygn. V KO 56/15.

W piśmie z dnia 14 listopada 2018 r., skazany W. M. ponownie wniósł o wznowienie postępowania w ww. sprawie.

Postanowieniem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt V KO 8/19, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności. W dniu 25 marca 2019 r. skazany W. M. złożył zażalenie na to postanowienie (k. 17-18).

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.,

art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247), od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. Trafnie podniesiono w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że skazany podejmuje starania o wznowienie postępowania tylko dlatego, że uznaje wyrok za niesprawiedliwy. Nie jest to jednak powód do wznowienia postępowania. Ustawodawca powody te, jak wyżej wskazano, określił w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak wyżej.